

лѣма бързина по всички страни. Тѣхната кървава зѣра се отражаваше по сипеитѣ, по урвитѣ на Рибарица и въ вълнитѣ на Стара-Рѣка... Огняновъ търсѣше да види двоекатната къща, дѣто госпожа Муратлийска живѣше. Той скоро ѝ изнамѣри и съ трепетъ позна двата прозореца на Радината стая. Къщата още не бѣ засѣгнута отъ огъня, но околнитѣ къщи пламтѣхъ и бързо го докарвахъ къмъ нея.

— Ахъ! тя, нещастната, ще е тамъ!... Ужасно! ужасно!

И той се хвърли на долу изъ урвата, къмъ долѣтъ. Той се спусна, или по-добрѣ, струполи, изъ сипеитѣ и гѣстацитѣ и трѣгна назадъ, къдѣ устието на рѣката, къдѣ Клисуреа.

Тѣснината на Върлищница бѣше заприщена отъ бѣжанци отъ двата пола, отъ всички възрасти и състояния. Тая исплашена масса хора, проточена по всичката дължина на рѣката, приличаше на една друга рѣка, течаша по посока противоположна. Паническиятъ страхъ бѣше въ единъ часъ изпразнилъ Клисуреа и натъкалъ тоя планински долъ. Всички тичахъ, всички бѣгахъ запхтѣни и обезумѣли, като хора, които нѣкой гони въ петитѣ. Едни бѣхъ излѣзали само съ едни дрѣхи на гърба, други натоварени съ разни завивки, покщинни и дрипели, често даже — съ най-непотрѣбни вещи, грабнати въ бързината. Това по пѣкхдѣ, достигаше до комизъмъ. Тѣй, единъ имотенъ домакинъ, напустялъ къща и домъ, бѣше зелъ подъ мишница само единъ стѣненъ часовникъ, който никакъ не трѣбваше въ тоя часъ... Другадѣ, една жена носѣше ситото си, и то доста ѝ прѣчеше въ бѣгането... Срѣщахъ се бабички и момичета, които бѣгахъ боси по камѣняцитѣ, а въ рждѣ държахъ лапаритѣ си, да се не исхабѣтъ... Огняновъ се сбѣскваше на всѣки мигъ съ тия исплашени купове, или се спѣваше въ нападали и примрѣли жени, които викахъ отчаянно и никой не идѣше да ги подигне...